

Cartea lui Daniel - Numărul șase

Iehoiakim

Jeff Pippenger

2023-12-01

Cartea lui Daniel și cartea Apocalipsei sunt aceeași carte, în același sens în care Biblia este o singură carte, alcătuită din Vechiul Testament și Noul Testament.

„Istoria vieții, morții și învierii lui Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, nu poate fi demonstrată pe deplin fără dovezile cuprinse în Vechiul Testament. Hristos este descoperit în Vechiul Testament la fel de clar ca în Noul. Unul dă mărturie despre un Mântuitor care avea să vină, iar celălalt dă mărturie despre un Mântuitor care a venit în felul prezis de profeți. Pentru a înțelege și aprecia planul de răscumpărare, Scriptura Vechiului Testament trebuie să fie înțeleasă temeinic. Lumina slăvită care vine din trecutul profetic este aceea care pune în evidență viața lui Hristos și învățăturile Noului Testament cu claritate și frumusețe. Minunile lui Isus sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; dar cele mai puternice dovezi că El este Răscumpărătorul lumii se găsesc în profețiile Vechiului Testament, comparate cu istoria Noului. Isus le-a spus iudeilor: «Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.» La vremea aceea nu exista nicio altă Scriptură în afară de aceea a Vechiului Testament; așadar, porunca Mântuitorului este limpede.” Spirit of Prophecy, volumul 3, p. 211.

Cea mai puternică dovadă a cine este Hristos și a ceea ce este El se vede atunci când profețiile Vechiului Testament sunt comparate cu împlinirea acelor profeții în istoria Noului Testament. Tot astfel stau lucrurile și în ce privește relația dintre cărțile lui Daniel și Apocalipsa.

„În Apocalipsa se întâlnesc și se încheie toate cărțile Bibliei. Aici se află completarea cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație.” Faptele apostolilor, 585.

Cuvântul „complement” înseamnă a aduce la desăvârșire. Împlinirea profețiilor Vechiului Testament a fost cea mai puternică „dovadă” a „divinității” lui Hristos. Cea mai puternică dovadă a divinității profețiilor din cartea lui Daniel este împlinirea acelor profeții, așa cum este reprezentată în cartea Apocalipsa. Profețiile din Daniel sunt continuate în cartea Apocalipsa și sunt aduse la desăvârșire în zilele din urmă, când Apocalipsa lui Isus Hristos este desigilată.

„Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt precise, nu mistice și de neînțeles. În ea este reluată aceeași linie de profeție ca în Daniel. Unele profeții Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie să li se acorde importanță. Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate.” Manuscript Releases, volumul 9, 8.

În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, a venit Nebucadnețar, împăratul Babilonului, împotriva Ierusalimului și l-a împresurat. Daniel 1:1.

Primul verset al cărții lui Daniel conține o bogăție de informație profetică atunci când este analizat în mod corect. Ne vom începe analiza cu Iehoiachim.

Ioiachim a fost primul dintre ultimii trei împărați ai lui Iuda. Ca atare, el reprezintă solia primului înger. Fiul său, Ioiachin, care era cunoscut și sub numele de Ieconia sau Conia, reprezenta solia celui de-al doilea înger. După Ioiachin a urmat Zedechia, ultimul dintre cei trei ultimi împărați ai lui Iuda. Zedechia reprezintă solia celui de-al treilea înger. Există mai mulți martori profetici care susțin că Ioiachim este un simbol al soliei primului înger. Este important să înțelegem aceste dovezi, căci ele arată că primul verset al capitolului întâi din Daniel identifică solia primului înger, iar acest fapt este o ancoră care îngăduie ca primul capitol să fie înțeles ca solia primului înger din Apocalipsa paisprezece. Vom începe cu a doua carte a Cronicilor.

Și pe cei ce scăpaseră de sabie i-a dus în Babilon; și au fost robi lui și fiilor lui până la domnia împărăției Persiei, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până când țara și-a ținut sabatele; căci, câtă vreme a rămas pustiită, a ținut sabat, ca să se împlinescă șaptezeci de ani. 2 Cronici 36:20, 21.

Robia de șaptezeci de ani în Babilon a fost pentru ca țara să se bucure de sabatele care nu fuseseră împlinite, în conformitate cu Leviticul douăzeci și cinci. Șaptezeci de ani de sabate însumează patru sute nouăzeci de ani, în care Israelul din vechime nesocotise îndrumarea din Leviticul douăzeci și cinci. Patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire au precedat șaptezeci de ani de robie. La încheierea celor patru sute nouăzeci de ani, trei împărați aveau să fie puși în supunere de Nebucadnețar.

La sfârșitul celor șaptezeci de ani de captivitate, Domnul l-a ridicat pe Cyrus, care a fost primul dintre cei trei împărați care aveau să decreteze că Israel se putea întoarce și să reconstruiască Ierusalimul. Artaxerxe a fost al treilea dintre acești trei împărați și el a dat al treilea decret în anul 457 î.Hr. Al treilea decret a început cele două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. În 1798, s-a încheiat primul sfârșit al indignării, cartea lui Daniel a fost desigilată și a sosit primul dintre cei trei îngeri. Al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844.

Ultimii trei împărați ai lui Iuda s-au confruntat cu toții cu Nebucadnețar, iar odată cu robia lui Ioiachim au început cei șaptezeci de ani. Aceasta a continuat până când Babilonul a fost nimicit, iar generalul (Cirus) care a nimicit Babilonul și care, la scurt timp după aceea, a devenit împărat, a dat cel dintâi dintre cele trei decrete. Al treilea decret a dat început profeției despre seri și dimineți, care s-a încheiat odată cu venirea celui de-al treilea dintre cei trei îngeri. Hristos identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul.

Începutul celor șaptezeci de ani a avut loc odată cu primul atac al lui Nebucadnețar împotriva Ierusalimului. Sfârșitul celor șaptezeci de ani a fost marcat de nimicirea Babilonului. Distrugerea finală și deplină a Ierusalimului a venit asupra celui de-al treilea dintre trei regi care fuseseră cu toții atacați de Nebucadnețar. Distrugerea Ierusalimului a fost progresivă. Ultimii trei regi reprezintă un singur simbol profetic, în sensul că toți fuseseră atacați de Nebucadnețar. Ei au prefigurat cele trei decrete care alcătuiau toate un singur simbol, după cum și cei trei îngeri de la sfârșitul celor două mii trei sute de zile constituiau un singur simbol.

„În capitolul al șaptelea din Ezra se găsește decretul. Versetele 12-26. În forma sa cea mai completă, acesta a fost emis de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î.Hr. Dar în Ezra 6:14 se spune că Casa Domnului de la Ierusalim a fost zidită „după porunca [„decretul”, în margine] lui Cyrus, și a lui Darius, și a lui Artaxerxe, împăratul Persiei”. Acești trei împărați, prin inițierea, reafirmarea și desăvârșirea decretului, l-au adus la perfecțiunea cerută de profeție pentru a marca începutul celor 2300 de ani. Luând anul 457 î.Hr., timpul când decretul a fost desăvârșit, ca data poruncii, s-a văzut că fiecare specificație a profeției privitoare la cele șaptezeci de săptămâni fusese împlinită.” Tragedia veacurilor, 326.

Soră White arată că cele trei decrete au fost necesare pentru desăvârșirea profeției. Ea le definește relația una față de alta și, făcând astfel, identifică caracteristicile gramaticale ale cuvântului ebraic „adevăr”. Ea spune că primul decret a dat naștere, al doilea decret a reafirmat, iar al treilea decret a desăvârșit „fiecare specificație a profeției privitoare la cele șaptezeci de săptămâni”. Cuvântul ebraic „adevăr” este alcătuit prin combinarea primei, celei de-a treisprezecea și ultimei litere a alfabetului ebraic. Primul decret a dat naștere, al doilea a reafirmat, iar ultimul decret a desăvârșit profeția. Cele trei decrete poartă semnătura lui Alfa și Omega și s-au împlinit la sfârșitul profeției celor șaptezeci de ani ai robiei din Babilon, chiar dacă al treilea decret a venit cu mult după încheierea celor șaptezeci de ani. Cele trei decrete au fost progresive și, deși au fost trei decrete, ele au rămas totuși un singur simbol profetic.

Îngerul dintâi a sosit în 1798, al doilea înger a sosit în primăvara anului 1844, iar al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844. Acești trei îngeri alcătuiesc un singur simbol profetic, reprezentând Evanghelia veșnică din capitolul paisprezece al Apocalipsei.

„Prva i druga poruka date su 1843. i 1844. godine, a mi se sada nalazimo pod objavom treće; ali sve tri poruke još uvijek treba objavljivati. Jednako je nužno sada kao i ikada prije da se one ponavljaju onima koji traže istinu. Perom i glasom treba da razglašavamo objavu, pokazujući njihov redosljed i primjenu proročanstava koja nas dovode do poruke trećeg anđela. Ne može biti treće bez prve i druge. Ove poruke treba da damo svijetu u publikacijama, u propovijedima, pokazujući u slijedu proročanske povijesti ono što je bilo i ono što će biti.”
Selected Messages, knjiga 2, 104, 105.

Ultimii trei împărați ai lui Iuda au constituit un singur simbol, căci toți au fost aduși, în diferite grade, sub supunerea împăratului Babilonului. Ultimii trei împărați ai lui Iuda, cele trei decrete și cei trei îngeri, deși în mod distinct sunt trei, sunt de asemenea reprezentați ca un singur simbol profetic.

Ultimii trei împărați fac parte din cadrul profetic al începutului profeției celor șaptezeci de ani de robie și, ca atare, ei devin parte a începutului care ilustrează sfârșitul celor șaptezeci de ani de robie. Robia a început prin supunerea progresivă a trei împărați, încheindu-se cu distrugerea împărăției și a cetății sale de scaun. Sfârșitul profeției marchează distrugerea națiunii și a capitalei Babilonului, fapt care marchează venirea celor trei decrete progresive. Începutul profeției celor două mii trei sute de ani este marcat de trei decrete progresive și ilustrează încheierea profeției celor două mii trei sute de ani, care constă din trei solii progresive.

Îngerii trei și cele trei solii ale lor fuseseră preînchipte de trei împărați și de cele trei decrete succesive ale lor. Cei trei împărați care și-au proclamat fiecare cele trei decrete ale sale fuseseră preînchipte de trei împărați succesivi, care își prezentaseră fiecare soliile de răzvrătire împotriva lui Nebucadnețar. Trei solii de răzvrătire au preînchipte trei decrete, care la rândul lor au preînchipte trei solii. Una începe profeția celor șaptezeci de ani, care la rândul ei se încheie odată cu începutul profeției celor două mii trei sute de ani, care se încheie la sosirea celui de-al treilea înger în 1844. Cei șaptezeci de ani în care țara urma să se bucure de Sabatul ei nu pot fi despărțiți de 22 octombrie 1844.

Iehoyakim reprezintă primul decret al lui Cyrus și, de asemenea, solia primului înger din Apocalipsa capitolul paisprezece. Dincolo de aceasta, cele trei mărturii ale ultimilor trei împărați ai lui Iuda, cele trei decrete și cele trei solii îngerești oferă informații precise cu privire la simbolul lui Iehoyakim, căci istoria profetică a celor trei îngeri a fost marcată cu foarte mare grijă de inspirație. Toate cele trei solii au o venire istorică și, ulterior, o împuternicire istorică.

Îngerul dintâi a venit în anul 1798 și a fost investit cu putere la 11 august 1840, prin confirmarea principiului potrivit căruia o zi reprezintă un an.

„În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a stârnit un interes larg răspândit. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, unul dintre slujitorii de seamă care predicau a doua venire, a publicat o expunere a Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată... la 11 august 1840, când se putea aștepta ca puterea otomană din Constantinopol să fie zdrobită. Și cred că se va dovedi că așa va fi.”

„La timpul foarte precis indicat, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit exact prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de justetea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații săi, iar mișcările advente i-a fost dat un impuls minunat. Oameni de învățătură și de vază s-au unit cu Miller, atât în propovăduirea, cât și în publicarea vederilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins rapid.” Tragedia veacurilor, 334, 335.

Îngerul dintâi a sosit vestind deschiderea judecății în 1798, însă mesajul se întemeie pe validitatea identificării făcute de William Miller, potrivit căreia o zi în profeția biblică reprezintă un an. Acest principiu a fost confirmat „la 11 august 1840”, iar primul mesaj a fost împuternicit. Odată cu eșecul prezicerii revenirii lui Hristos în anul biblic 1843, care s-a extins în anul 1844, a sosit al doilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Odată cu eșecul prezicerii din primăvara anului 1844, bisericele protestante au respins regula lui Miller, potrivit căreia o zi ține locul unui an, și au devenit fiicele Babilonului. Acel mesaj a fost apoi împuternicit în vara anului 1844, când i s-a alăturat mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Odată cu împlinirea mesajului Strigătului de la Miezul Noptii, la 22 octombrie 1844, a sosit al treilea înger cu mesajul său.

Din pricina neascultării adventismului laodicean din 1863, poporului lui Dumnezeu i-a fost rânduit să repete istoria rătăcirii vechiului Israel în pustie. Împuternicirea celei de-a treia solii avea să aștepte până la 11 septembrie 2001. Fiecare dintre cele trei solii sosește în istorie și, după aceea,

este împuternicită.

Iehoiakim și Cyrus reprezintă împuternicirea primului înger, nu sosirea lui. Deși Iehoiakim a fost primul dintre ultimii trei împărați ai lui Iuda și, deși el reprezintă solia primului înger, caracteristicile profetice pe care le manifestă el, precum și Cyrus, demonstrează că amândoi sunt simboluri ale împuternicirii primului înger, și nu simboluri ale sosirii primului înger. Sosirea primei solii, în istoria lui Iehoiakim, a fost Manase, primul dintre ultimii șapte împărați ai lui Iuda.

Sept rois ont précédé la destruction complète et finale de Jérusalem. Ces sept rois représentent une histoire progressive, comme l'était l'histoire qu'ils préfiguraient de 1798 à 1844. Le premier ange arriva en 1798, et le troisième arriva le 22 octobre 1844. L'histoire de 1798 à 1844 est l'histoire du premier et du deuxième anges. L'histoire du troisième ange commença en 1844. Lorsque Sœur White identifie le symbolisme des sept tonnerres du chapitre dix de l'Apocalypse, elle dit que les sept tonnerres représentent l'histoire du premier et du deuxième anges, mais non celle du troisième ange.

„Lumina deosebită dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, a fost o prezentare a evenimentelor care aveau să se desfășoare sub mesajele primului și celui de-al doilea înger.”
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

Istoria celor șapte tunete din Apocalipsa, capitolul zece, subliniază istoria împuternicirii primului înger de la 11 august 1840 până la marea dezamăgire din 22 octombrie 1844, însă, cu toate acestea, ea cuprinde întreaga istorie a primului și a celui de-al doilea înger. Aplicarea generală a celor șapte tunete este că ele reprezintă perioada 1798 până la 22 octombrie 1844. Istoria venirii primului înger de la 1798 până la marea dezamăgire este istoria primului și a celui de-al doilea înger și este reprezentată profetic ca șapte tunete. Cele șapte tunete au fost, de asemenea, prefigurate de ultimii șapte împărați ai lui Iuda. Ultimii trei dintre acei împărați nu doar identificau împărați succesivi, ci împreună constituie un singur simbol alcătuit dintr-un prim, un mijlociu și un ultim.

În istoria celor trei îngeri, prima solie a fost investită cu putere la 11 august 1840, iar atât Iehoiachim, cât și Cyrus au prefigurat acel eveniment.

Vom continua să identificăm aceste adevăruri de cea mai mare importanță în articolul următor.

„Integritatea neabătută trebuie să fie prețuită de fiecare student. Fiecare minte trebuie să se îndrepte, cu atenție plină de reverență, spre Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. Lumină și har le vor fi date acelor care astfel ascultă de Dumnezeu. Ei vor vedea lucruri minunate în legea Lui. Adevăruri mari, care au zăcut neobservate și nevăzute din ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în curăția lor originară. Celor care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care s-au șters din minte și le va descoperi, de asemenea, adevăruri cu totul noi. Cei care mănâncă trupul și beau sângele Fiului lui Dumnezeu vor scoate din cărțile lui Daniel și Apocalipsei adevăr inspirat de Duhul Sfânt. Ei vor pune în mișcare forțe care nu pot fi reprimate. Buzele copiilor vor fi deschise pentru a vesti tainele care au fost ascunse de mințile oamenilor. Domnul a ales lucrurile bune ale lumii acesteia, ca să facă de rușine pe cele înțelepte, și lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.”

„Biblia nu trebuie adusă în școlile noastre pentru a fi intercalată între necredință. Biblia trebuie să fie temelia și materia educației. Este adevărat că noi cunoaștem mult mai mult din cuvântul Dumnezeuului celui viu decât cunoașteam în trecut, dar încă mai este foarte mult de învățat. Ea trebuie folosită ca fiind cuvântul Dumnezeuului celui viu și prețuită ca cea dintâi, cea de pe urmă și cea mai bună în toate. Atunci se va vedea o adevărată creștere spirituală. Studenții își vor forma caractere religioase sănătoase, pentru că mănâncă trupul și beau sângele Fiului lui Dumnezeu. Dar, dacă nu este vegheată și hrănită, sănătatea sufletului se degradează. Rămâneți pe calea luminii. Studiați Biblia. Cei care Îi slujesc cu credincioșie lui Dumnezeu vor fi binecuvântați. Acela care nu îngăduie ca vreo lucrare credincioasă să rămână nerăsplătită va încununa fiecare act de loialitate și integritate cu dovezi speciale ale iubirii și aprobării Sale.”
Review and Herald, 17 august 1897.